

ABBI GLINES

Verboden vrucht
Nooit verliefd

Karakter Uitgevers B.V.

Blaire

Heden...

Vijfentwintig kilometer buiten de stad was ver genoeg. Niemand kwam zo ver buiten Summit om naar een drogist te gaan. Tenzij ze negentien waren en iets nodig hadden waarvan ze niet wilden dat de hele stad wist dat ze het hadden gekocht. Als je bij de plaatselijke drogist iets kocht, was dat binnen een uur in heel Summit, Alabama bekend. Helemaal als je niet getrouwd was en condooms kocht... of een zwangerschapstest.

Ik legde de zwangerschapstesten op de toonbank en vermeid oogcontact met de verkoopster. Ik kon haar niet aankijken. Ik wilde de angst en schuld in mijn ogen niet met de eerste de beste vreemde delen. Dit was iets wat ik niet eens aan Cain had verteld. Sinds ik Rush drie weken geleden uit mijn leven had gebannen, was ik langzaam maar zeker teruggevallen op de gewoonte om al mijn tijd met Cain door te brengen. Het was gemakkelijk. Hij dwong me niet om te praten, maar als ik dat wel wilde, luisterde hij.

‘Zestien dollar en vijftien cent,’ zei de vrouw aan de andere kant van de toonbank. Ik kon de bezorgdheid in haar stem horen. Niet verrassend. Dit was de schaamtevolle aankoop die alle tienermeisjes vreesden. Ik gaf haar een biljet van twintig dollar zonder mijn blik van het kleine tasje dat ze voor me had

neergelegd te halen. Het bevatte het antwoord dat ik moest weten, en dat vond ik doodeng. Negeren dat ik twee weken over tijd was en doen alsof er niets aan de hand was, was makkelijker. Maar ik moest het weten.

‘Drie dollar vijfentachtig wisselgeld,’ zei ze toen ik mijn hand uitstak en het geld aannam.

‘Bedankt,’ mompelde ik en ik pakte het tasje.

‘Ik hoop dat het goed uitpakt,’ zei de vrouw op vriendelijke toon. Ik keek op en zag een paar meelevende bruine ogen. Ze was een vreemde die ik nooit eerder had gezien, maar op dat moment hielp het dat er iemand was die het wist. Ik voelde me niet meer zo eenzaam.

‘Ik ook,’ antwoordde ik voordat ik me omdraaide en naar de deur liep. Weer de hete zomerzon in.

Ik had twee stappen op het parkeerterrein gezet toen mijn oog op de bestuurderskant van mijn pick-up viel. Cain stond ertegenaan geleund met zijn armen voor zijn borst gevouwen. Op de grijze honkbalpet die hij droeg stond de A van de universiteit van Alabama. Hij had hem omlaag getrokken, zodat ik zijn ogen niet kon zien.

Ik stopte en keek naar hem. Hier viel niet over te liegen. Hij wist dat ik hier niet naartoe was gereden om condooms te kopen. Er was maar één andere mogelijkheid. Zelfs zonder dat ik de blik in zijn ogen kon zien, wist ik... dat hij het wist.

Ik slikte de brok in mijn keel weg die er al zat sinds ik die ochtend in mijn auto was gestapt en de stad uit was gereden. Nu wisten niet alleen ik en de vreemde achter de toonbank het. Mijn beste vriend wist het ook.

Ik dwong mezelf om de ene voet voor de andere te zetten.

Hij zou vragen stellen en ik moest ze beantwoorden. Na de afgelopen weken was ik hem een verklaring schuldig. Hij verdiende de waarheid. Maar hoe moest ik dit uitleggen?

Ik bleef een paar meter voor hem stilstaan. Ik was blij dat hij zijn pet op had. Het zou gemakkelijker zijn om het uit te leggen als ik zijn gedachten niet in zijn ogen kon aflezen.

We stonden zonder iets te zeggen tegenover elkaar. Ik wilde dat hij eerst wat zou zeggen, maar na wat voelde als een minutenlange stilte, wist ik dat hij wilde dat ik zou beginnen met praten.

‘Hoe wist je waar ik was?’ vroeg ik ten slotte.

‘Je logeert bij mijn oma. Je gedroeg je vreemd. Zodra jij de deur uitging, heeft ze mij gebeld. Ik maakte me zorgen om je,’ antwoordde hij.

De tranen prikten in mijn ogen. Ik ging hier niet om huilen. Ik had al genoeg gehuild. Ik hield het tasje met de zwangerschapstest stevig tegen me aan gedrukt en rechtte mijn schouders. ‘Je bent me gevolgd,’ zei ik. Het was geen vraag.

‘Natuurlijk,’ zei hij. Toen schudde hij zijn hoofd en wendde hij zijn blik van mij af om hem op iets anders te richten. ‘Was je van plan het mij te vertellen, Blaire?’

Was ik van plan het hem te vertellen? Ik wist het niet. Daar had ik nog niet over nagedacht. ‘Ik weet nog niet of er wel iets te vertellen is,’ zei ik eerlijk.

Cain schudde zijn hoofd en liet een harde, lage lach horen waar geen humor in zat. ‘Je weet het nog niet? Ben je helemaal hiernaartoe gereden omdat je het nog niet weet?’

Hij was boos. Of was hij gekwetst? Hij had geen reden om een van beide te zijn. ‘Tot ik de test heb gedaan, weet ik het niet zeker. Ik ben over tijd. Meer niet. Er is geen reden waarom

ik jou dit zou vertellen. Het heeft niets met jou te maken.'

Langzaam draaide Cain zijn hoofd zodat hij me kon aankijken. Hij bewoog zijn hand omhoog en schoof zijn pet naar achteren. De schaduw was uit zijn ogen verdwenen. Ik zag er nu ongeloof en pijn. Dat had ik niet willen zien. Het was bijna erger dan wanneer ik er veroordeling in had gezien. Op de een of andere manier was veroordeling beter geweest.

'Eerlijk? Is dat hoe jij het ziet? Na alles wat we hebben doorgemaakt, is dat echt hoe jij het ziet?'

Wat we hadden doorgemaakt, was verleden tijd. Hij was mijn verleden. Ik had veel zonder hem doorgemaakt. Terwijl hij van zijn middelbareschooltijd genoot, had ik met moeite mijn leven op de rails kunnen houden. Wat vond hij dat hij had geleden? Ik voelde woede opkomen en richtte mijn blik omhoog om hem aan te kijken.

'Ja, Cain. Zo zie ik het. Ik weet niet wat wij volgens jou precies hebben doorgemaakt. We waren beste vrienden, toen waren we een stelletje, toen werd mijn moeder ziek en had jij behoefte aan seks dus heb je me bedrogen. Ik heb in mijn een-tje voor mijn zieke moeder gezorgd. Zonder iemand om op terug te vallen. Toen ging ze dood en ben ik verhuisd. Mijn hart werd gebroken, mijn wereld viel in duigen en ik ben weer naar huis gekomen. Jij was er voor me. Ik heb er niet om gevraagd, maar je was er. Daar ben ik je dankbaar voor, maar het zorgt er niet voor dat al het andere verdwijnt. Het doet niets af aan het feit dat jij me in de steek hebt gelaten toen ik je het hardst nodig had. Dus het spijt me dat jij niet de eerste bent naar wie ik ren als mijn wereld weer op het punt van instorten staat. Dat heb je nog niet verdiend.'

Ik ademde zwaar en de tranen die ik niet wilde toestaan, stroomden over mijn wangen. Ik had niet willen huilen, verdorie. Ik verkleinde de afstand tussen ons en gebruikte al mijn kracht om hem aan de kant te duwen, zodat ik de handgreep kon vastpakken en de deur open kon rukken. Ik wilde weg. Weg van hem.

‘Aan de kant,’ schreeuwde ik terwijl ik mijn best deed om de deur open te trekken met zijn gewicht er nog tegenaan.

Ik verwachtte dat hij zou tegenstribbelen. Ik verwachtte niet dat hij zou doen wat ik zei. Ik klom op de bestuurdersplaats en gooide het tasje op de stoel naast me, voordat ik de wagen in z'n achteruit zette en de parkeerplaats af reed. Ik zag dat Cain er nog steeds stond. Hij had niet veel bewogen. Net genoeg zodat ik in de pick-up kon stappen. Hij keek niet naar mij. Hij staarde naar de grond alsof daar alle antwoorden stonden. Ik kon me nu geen zorgen om hem maken. Ik moest hier weg.

Misschien had ik die dingen niet tegen hem moeten zeggen. Misschien had ik ze voor me moeten houden, zoals ik al die jaren had gedaan. Maar nu was het te laat. Hij had me op het verkeerde moment lastiggevalen. Ik zou hier geen schuldgevoel over hebben.

Ik kon ook niet terug naar zijn oma. Ze had me door. Hij zou haar waarschijnlijk bellen en het vertellen. Misschien niet de waarheid, maar wel iets wat erbij in de buurt kwam. Ik had geen andere opties. Ik moest de zwangerschapstest doen op het toilet van een tankstation. Kon het nog erger?

Rush

De golven die op de kust kapotsloegen, brachten me vroeger tot rust. Sinds mijn kindertijd zat ik regelmatig op dit terras naar het water te kijken. Het had me altijd geholpen om een betere kijk op dingen te krijgen. Dat werkte nu niet meer.

Het huis was leeg. Mijn moeder en... de man die wat mij betreft tot in de eeuwigheid in de hel mocht branden waren vertrokken zodra ik drie weken geleden was teruggekomen uit Alabama. Ik was boos, gebroken en woest geweest. Nadat ik de man met wie mijn moeder was getrouwd met de dood had bedreigd, had ik geëist dat ze vertrokken. Ik wilde ze allebei niet meer zien. Ik moest mijn moeder bellen en met haar praten, maar ik kon mezelf er nog niet toe zetten.

Mijn moeder vergeven was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Nan, mijn zus, was meerdere keren langs geweest en had me gesmeekt om met haar te praten. Dit was niet Nans schuld, maar ik kon er met haar ook niet over praten. Zij herinnerde me aan wat ik kwijt was. Wat ik nauwelijks had gehad. Wat ik nooit had verwacht te vinden.

Een luide bonk klonk in het huis en doorbrak mijn gedachten. Ik keek achterom en realiseerde me dat er iemand voor de deur stond. De deurbel klonk, weer gevolgd door gebonk. Wie was dat? Alleen mijn zus en Grant waren hier geweest sinds Blaire was vertrokken.

Ik zette mijn biertje op de tafel naast me en stond op. Wie het ook was, hij kon maar beter een goede reden hebben om onuitgenodigd langs te komen. Ik liep door een huis dat sinds het laatste bezoek van Henrietta, de schoonmaakster, schoon was gebleven. Zonder feestjes of sociaal leven was het eenvoudig om dingen heel te houden. Ik vond dit eigenlijk veel prettiger.

Het kloppen begon weer toen ik de deur bereikte en hem openrukte om de persoon aan de andere kant weg te sturen. Maar de woorden bleven in mijn keel steken. Dit was iemand die ik nooit meer had verwacht te zien. Ik had de jongen maar één keer ontmoet en had meteen een hekel aan hem gehad. Nu hij hier stond, wilde ik hem bij de schouders pakken en door elkaar schudden tot hij me vertelde hoe het met haar ging. Wat als hij... Nee, nee, nee, dat was niet gebeurd. Dat zou ze niet doen. Niet mijn Blaire.

Mijn handen vormden vuisten naast mijn lichaam.

‘Ik moet één ding weten,’ zei Cain, de jongen uit Blaires verleden, toen ik hem verward aanstaarde. ‘Heb jij...’ Hij stopte en slikte. ‘Kan jij... Shit...’ Hij trok zijn honkbalpet af en ging met zijn hand door zijn haar. Ik zag de donkere kringen onder zijn ogen en de vermoeide uitdrukking op zijn gezicht.

Mijn hart sloeg over. Ik greep zijn bovenarm en schudde hem door elkaar. ‘Waar is Blaire? Is alles goed met haar?’

‘Alles is goed... Ik bedoel, ze is in orde. Laat me los voordat je mijn arm breekt, verdomme,’ zei Cain boos, terwijl hij zijn arm uit mijn greep trok. ‘Blaire is levend en wel in Sumit. Daarom ben ik hier niet.’

Waarom was hij hier dan wel? We hadden één ding gemeen. Blaire.

‘Toen ze uit Sumit wegging, was ze onschuldig. Heel onschuldig. Ik was haar enige vriendje geweest. Ik wist hoe onschuldig ze was. We waren vanaf onze jeugd beste vrienden. De Blaire die terugkwam, was niet dezelfde als de Blaire die is weggegaan. Ze praat er niet over. Ze wil er niet over praten. Ik moet alleen weten of jij en zij... of jullie... Ik zal het maar gewoon zeggen, heb je met haar geneukt?’

Mijn blik werd wazig terwijl ik bewoog met maar één gedachte in mijn hoofd: hem vermoorden. Hij was te ver gegaan. Hij mocht zo niet over Blaire praten. Hij mocht niet zulke vragen stellen of twijfelen aan haar onschuld. Blaire was onschuldig, verdomme. Hij had het recht niet.

‘Jezus christus! Rush, man, zet hem neer!’ riep Grants stem tegen me. Ik hoorde hem, maar het was ver weg en in een tunnel. Ik had al mijn aandacht gericht op de jongen voor me en mijn vuist die zijn gezicht raakte en het bloed dat uit zijn neus spoot. Hij bloedde. Ik wilde dat hij zou bloeden. Ik wilde dat iemand zou bloeden.

Twee armen werden van achteren om mijn lichaam heen geslagen en trokken me weg terwijl Cain achteruit strompelde en zijn handen tegen zijn neus hield met een paniekerige blik in zijn ogen. Nou ja, in een van zijn ogen. Het andere zat al bijna dicht.

‘Wat heb je wel niet tegen hem gezegd?’ vroeg Grant achter me. Het was Grant die me in de houdgreep had.

‘Waag het niet om het te zeggen!’ brulde ik toen Cain zijn mond opendeed om antwoord te geven. Ik kon het niet verdragen om hem zo over haar te horen praten. Wat we hadden gedaan, was meer dan iets wat smerig of verkeerd was. Hij deed

alsof ik haar kapot had gemaakt. Blaire was onschuldig. Zo ongelofelijk onschuldig. Wat hij had gedaan, veranderde daar niets aan.

Grants armen verstrakten zich om me heen toen hij me tegen zijn borst trok. ‘Je moet nu gaan. Ik kan hem niet lang meer vasthouden. Hij heeft tien kilo meer spiermassa dan ik en dit is niet zo eenvoudig als het eruitziet. Wegwezen, jongen. En niet meer terugkomen. Je hebt mazzel dat ik langskwam.’

Cain knikte en strompelde toen terug naar zijn wagen. De woede was wat bekoeld, maar ik voelde hem nog wel. Ik wilde hem nog meer pijn doen. Om het idee dat Blaire minder perfect was dan toen ze uit Alabama vertrok uit zijn hoofd te slaan. Hij wist niet wat ze allemaal had doorgemaakt. Hoe kon hij voor haar zorgen? Ze had mij nodig.

‘Als ik je loslaat, ga je dan achter die wagen aan of doe je rustig?’ vroeg Grant terwijl hij zijn grip op mij liet verslappen.

‘Ik ben rustig,’ verzekerde ik hem terwijl ik zijn armen van me af schudde en naar de balustrade liep om hem vast te pakken en een paar keer diep in te ademen. De pijn was weer helemaal terug. Ik was erin geslaagd hem weg te stoppen tot hij nog maar vaag klopte, maar die klootzak had alles weer teruggebracht. Die avond. Die ik nooit te boven zou komen. Die voor altijd een stempel op me had gedrukt.

‘Mag ik vragen waar dat over ging of sla je mij dan ook in elkaar?’ vroeg Grant terwijl hij voor wat afstand tussen ons zorgde.

Hij was mijn broer door dik en dun. Onze ouders waren met elkaar getrouwd geweest toen we kinderen waren. Lang genoeg om die band tussen ons te smeden. Ook al had mijn

moeder sindsdien meerdere echtgenoten versleten, Grant was nog steeds mijn familie. Hij wist genoeg om te weten dat dit over Blaire ging.

‘Blaire’s ex-vriend,’ zei ik zonder naar hem te kijken.

Grant schraapte zijn keel. ‘Dus, eh, kwam hij hier om het erin te wrijven? Of heb je hem tot moes geslagen omdat hij haar één keer heeft aangeraakt?’

Allebei. Geen van beide. Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee. Hij kwam hier met vragen over mij en Blaire. Dingen die hem niets aangingen. Hij stelde de verkeerde vraag.’

‘Aha, ik snap het. Logisch. Nou, dat heb je hem betaald gezet. Hij heeft waarschijnlijk een gebroken neus, als ik dat opgezwollen oog van hem zo zag.’

Ik tilde eindelijk mijn hoofd op en keek achterom naar Grant. ‘Bedankt dat je me van hem af hebt getrokken. Ik ging door het lint.’

Grant knikte en deed de deur open. ‘Kom op. We zetten de wedstrijd aan en pakken een biertje.’

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ABBI GLINES

Verboden vrucht – Bijna verliefd

‘Abbi Glines, you rock!’ – Goodreads.com

Ze is nog maar negentien. Ze is de dochter van zijn stiefvader. Ze is jong, onervaren en heeft drie jaar lang voor haar zieke moeder gezorgd. Maar voor de 24-jarige Rush Finlay is ze het enige wat ooit verboden terrein is geweest. Een schatrijke vader, de onvoorwaardelijke liefde van zijn moeder en zijn charmes zijn drie redenen waarom hem nooit iets geweigerd wordt.

Blaire Wynn heeft de kleine boerderij in Alabama, die ze met haar moeder deelde, verlaten en trekt in bij haar vader en zijn nieuwe vrouw in hun enorme villa aan het strand van Florida. Gewend als ze was aan haar leven op het platteland, kan ze niet wennen aan de luxe en extravagantie waar ze in haar nieuwe thuis door omringd wordt.

En dat niet alleen, haar vader vertrekt voor de zomer naar Parijs met zijn vrouw, waardoor ze alleen achterblijft met Rush, haar nieuwe stiefbroer, die irritant is, arrogant en... ongelooflijk sexy. Rush is nog knapper dan hij verwend is. En hij irriteert haar. Blaire weet dat hij eigenlijk niet goed voor haar is, maar ze kan de aantrekkingskracht om een of andere reden niet weerstaan, helemaal niet als ze denkt dat dat gevoel wederzijds is...

‘Haar beste boek tot nu toe.’ – Amazon.com

ISBN 978 90 452 0605 9

Ook verkrijgbaar als e-book

ISBN 978 90 452 0615 8

Het volgende deel in deze serie:

Verboden vrucht – Voor altijd verliefd

ISBN 978 90 452 0488 8

Verschijnt oktober 2014

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ABBI GLINES
De Vincent Boys – Perfecte zomer

Dé grote hype in Amerika!

‘De nieuwste sensatie uit de Verenigde Staten’, *NRC Handelsblad* schreef het al. Abbi Glines heeft met *De Vincent Boys* Amerika al veroverd, en Europa zal niet lang op zich laten wachten.

Ashton is het zat braaf te zijn, en heeft ook geen zin meer om de ideale vriendin van Sawyer Vincent te spelen. Sawyer is perfect, een ware droomprins, maar hij is nog maar net vertrokken op een sportieve zomervakantie of zijn neef Beau is al in zicht... Beau is de meest sexy verschijning die Ashton ooit heeft gezien en – hoewel ze weet dat ze uit zijn buurt moet blijven – voelt ze zich zeer tot hem aangetrokken.

Beau houdt van zijn neef Sawyer als van een broer, dus het laatste wat hij wil is zijn vriendinnetje afpakken. Daarom blijft hij bij Ashton uit de buurt, hoewel hij tot over zijn oren verliefd op haar is. Maar hoe verder Ashton en Beau uit elkaars buurt proberen te blijven, hoe meer ze zich tot elkaar aangetrokken voelen. Totdat ze er op een gegeven moment geen weerstand meer aan kunnen bieden...

‘OMG, OMG, OMG, *De Vincent Boys* heeft mijn wereld op z’n kop gezet!’ – Andrea, Goodreads.com

‘Ik heb net *De Vincent Boys* uit en vond het geweldig! Ik geef een miljard sterren.’ – Bethany, Goodreads.com

‘De Vincent boys hebben mijn hart gestolen, en ze hebben een *all-inclusive* verblijf in mijn dagdromen verdiend!’ – Laura, Goodreads.com

ISBN 978 90 452 0562 5

Ook verkrijgbaar als e-book

ISBN 978 90 452 0622 6

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ABBI GLINES

De Vincent Boys – Gevaarlijk spel

Het vervolg op *De Vincent Boys – Perfecte zomer*

Dé grote hype in Amerika!

We zijn een half jaar verder en Sawyer heeft er nog steeds moeite mee dat Ashton en Beau een verhouding hebben. Maar dat verandert op slag als Ashtons nicht Lana terugkeert in de stad, compleet met een nieuwe look. Sawyer valt onmiddellijk voor haar. Lana is leuk en lief en haar onweerstaanbaarheid leidt zijn aandacht van Ashton af. Sawyer raakt in tweestrijd: zal hij toegeven aan zijn verliefdheid voor Lana of zitten de gevoelens die hij nog steeds voor Ashton heeft in de weg?

‘Mijn favoriete boek van Abbi Glines!!!’ – Eunice, Goodreads.com

‘Lezers, er staat jullie wat te wachten! *Great job*, Abbi’
– Elizabeth, Goodreads.com

‘Ik zeg het maar gewoon: *Gevaarlijk spel* is nog beter dan *Perfecte zomer!*’ – Ruth, Goodreads.com

ISBN 978 90 452 0572 4

Ook verkrijgbaar als e-book

ISBN 978 90 452 0632 5